

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7CoPr/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8521200303
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8521200303.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Kataríny Krochtovej v spore žalobcu: J. H. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XX, XXX XX R., proti žalovanému: M., so sídlom S. XXX XX S. Z., právne zastúpený Mgr. Karol Ševc, advokát so sídlom Hlavná 29, P.O.BOX 215, 080 01 Prešov, IČO: 37 941 721, o neplatnosť výpovede, o odvolaní H. G. X. proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9Cpr/4/2023-355 zo dňa 19. februára 2024, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Odmietla odvolanie.
- II. Priznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol (cit.):

„I. Žalobu zamietla.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% a to do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie vo výške týchto trov.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 59 ods. 1, § 61, § 63 ods. 1 písm. e), ods. 4, 5 a 6, § 77 a § 81 písm. a) až c) zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“), § 251, § 255 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou tamojšiemu súdu dňa 01.03.2021 domáhal, aby súd určil, že výpoveď žalovaného zo dňa XX.XX.XXXX doručená žalobcovi XX.XX.XXXX je neplatná. Taktiež si uplatnil náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru v sume jeho priemerného zárobku od 01.02.2021 do znovu umožnenia výkonu práce s úrokom z omeškania od 01.02.2021 do zaplataenia, a povinnosti zaplatiť nároky zo sociálneho poistenia a sociálneho zabezpečenia za uvedené obdobie.

Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zistením, že dňa XX.XX.XXXX žalovaný dal žalobcovi písomnú výpoveď podľa ust. § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. Vo výpovedi poukázal na opakované menej závažné porušenie pracovných povinností žalobcom u žalovaného v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX. Priamy nadriadený žalobcu zistil porušenie pracovnej disciplíny spočívajúce v tom, že žalobca odmietal nosiť rúško, resp. iný spôsob prekrytia dýchacích ciest v priestoroch základnej školy. Žalobca bol jeho priamym nadriadeným opakovane upozornený na porušovanie pracovnej disciplíny, čo v súvislosti s pandemiou COVID 19 a s poukazom na celospoločenskú zdravotnú situáciu malo zásadný vplyv na zabezpečenie BOZP žiakov a zamestnancov školy. Ďalej mal súd za preukázané, že podľa pracovnej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX začal žalobca dňom XX.XX.XXXX pracovať u žalovaného vo funkcii učiteľa II. stupňa základnej školy s miestom výkonu práce M.. Pracovný pomer bol dojednaný na dobu neurčitú. Žalobcovi bola dňa XX.XX.XXXX žalovaným daná výpoveď podľa ust. § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, ktorá mu bola doručená dňa XX.XX.XXXX. Žalovaný výpoveď

odôvodnil tým, že dňa XX.XX.XXXX priamy nadriadený žalobcu zistil porušenie pracovnej disciplíny tým, že na pracovisku odmietal nosiť rúško alebo jeho náhradu (šatku, šál, buffku a pod.), čím sa dopustil porušenia opatrení Úradu verejného zdravotníctva SR, nariadenia Ministerstva školstva ako aj príkazného listu riaditeľa školy č. X/XXXX. zo dňa 15.06.2020 a ďalšie jeho nariadenia. Dňa 15.10.2020 bolo opätovne zistené porušenie pracovnej disciplíny, nakoľko žalobca opäť nerešpektoval spomínané nariadenia, pričom jeho konanie malo zásadný vplyv na zabezpečenie BOZP žiakov a zamestnancov školy. Na porušovanie pracovnej disciplíny bol žalobca upozornený listom zo dňa 16.10.2020, ktorým ho jeho priamy nadriadený upozornil aj na možnosť ukončenia pracovného pomeru. Toto písomné upozornenie si žalobca prevzal dňa 16.10.2020. Dňa 26.10.2020 žalovaný vyhotovil opakované písomné upozornenie na porušovanie pracovnej disciplíny s upozornením na možnosť ukončenia pracovného pomeru s odôvodnením, že dňa 26.10.2020 sa konala operatívna porada pedagogických a odborných zamestnancov, na ktorej žalobca opäť porušil opatrenia, keď na porade nemal rúško. Na výzvu jeho nasadenia nereagoval, odmietol tak urobiť, a preto bol vyzvaný na opustenie rokovacej miestnosti, čo však neurobil. Na miesto bola z uvedeného dôvodu prizvaná policajná hliadka. S poukazom na vyššie spomenuté opakované porušenie pracovnej disciplíny, riaditeľ Základnej školy s materskou školou S. listom zo dňa 03.11.2020 vyhotovil Základnej organizácii odborového zväzu pracovníkov pôsobiacej u žalovaného žiadosť o udelenie súhlasu na skončenie pracovného pomeru žalobcu, ktorý bol členom výboru ZO. Dňa XX.XX.XXXX výbor Zo odborového zväzu vyhotovil vyjadrenie, obsahom ktorého bolo vyslovenie súhlasu s ukončením pracovného pomeru J.. H. Y. podľa ust. § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce.

4. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 12Cpr/5/2021-173 zo dňa 16.06.2022 I. výrokom rozhodol, že výpoveď žalovaného zo dňa XX.XX.XXXX je neplatná, II. výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % a III. výrokom nárok žalobcu na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru vylúčil na samostatné konanie. Krajský súd v Prešove v dôsledku podaného odvolania žalovaným, uznesením č.k. 3CoPr/4/2022-237 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Odvolací súd v odôvodnení uznesenia č. k. 3CoPr/4/2022-237 konštatoval, že rozsudok súdu prvej inštancie považoval za arbitrárny, nakoľko dôvody, na ktorých súd založil svoje rozhodnutie nezodpovedali textu ust. § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo prejavom jurisdikčnej svojvôle, keď súd dôvod výpovede označil za neurčitý a následne výpoveď určil z tohto dôvodu za neplatnú. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bolo potrebné zrušiť, nakoľko mal odvolací súd za to, že žalobca opakovane v priebehu šiestich mesiacov porušoval pracovnú disciplínu aj napriek písomnému upozorneniu žalovaného zo dňa XX.XX.XXXX s upozornením na možnosť ukončenia pracovného pomeru výpoveďou. Žalobca svojím konaním úmyselne porušil povinnosť pracovať zodpovedne a riadne plniť pokyny nadriadených, vydaných v súlade s právnymi predpismi. Škodlivosť konania žalobcu bola s ohľadom na celospoločenskú zdravotnú situáciu o to zvýšená. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a v závere rozhodnutia zaviazal súd, aby sa zaoberal opakovaným porušením pracovnej disciplíny žalobcu ako zamestnanca žalovaného. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa legitimacy konania H.. G. X. ako zástupkyne žalobcu, uviedol, že v predmetnom prípade bolo podstatným, že žaloba bola podaná žalobcom (nie advokátkou), ktorej bol na základe rozhodnutia SAK zo dňa 15.01.2021 sp. zn. 51/2/2021 právoplatne pozastavený výkon advokácie do právoplatného skončenia disciplinárneho konania. Vzhľadom na to, že žaloba trpela odstrániteľnou vadou, úlohou súdu prvej inštancie v zmysle pokynu odvolacieho súdu, bolo vyzvať žalobcu na jej odstránenie.

6. Súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreného v uznesení Krajského súdu v Prešove č.k. 3Copr/1/2023-324 zo dňa 23.08.2023, dospel k záveru, že výpoveď daná žalobcovi je určitá a zrozumiteľná. V predmetnom prípade nemohla vzniknúť pochybnosť o skutkoch, ktoré smerovali k výpovedi, pričom porušenie pracovnej disciplíny v nej bolo nezameniteľne opísané. Tieto skutky neboli sporné, nakoľko ich nerozporoval ani žalobca. Zároveň mal za to, že v danom prípade boli dodržané aj podmienky v zmysle ust. § 240 ods. 9 Zákonníka práce. Žalobca sa rozhodol nerešpektovať opatrenia Úradu verejného zdravotníctva SR sp. zn. OPL/7852/2020 zo dňa 29.09.2020 a sp. zn. OLP/8323/2020 zo dňa 14.10.2020. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 411/2020, kedy sa Ústavný súd SR zaoberal povahou Opatrení Úradu verejného zdravotníctva SR, pričom dospel k záveru, že sa jedná o opatrenie, ktoré ma ako správny akt vydaný orgánom správy pri plnení jeho úloh, ktoré á hybridný charakter., resp. rozhodnutia sui generis a je preskúmateľné správnym súdom

v rámci konania o správnej žalobe podľa tretej časti prvej hlavy Správneho poriadku. Ústavný súd SR ďalej uviedol, že aj napriek normatívnemu prvku, opatrenie s povahou hybridného správneho aktu nie je právnou normou, a teda nemôže byť ani všeobecne záväzným právnym predpisom. V závere uviedol, že osoba priamo dotknutá opatrením úradu verejného zdravotníctva vydaným na predchádzanie chorobám a pri ohrození verejného zdravia je oprávnená napadnúť toto opatrenie všeobecne správnu žalobou, ktorá zakladá prednostnú právomoc všeobecného súdu oproti (subsidiárnej) právomoci ústavného súdu rozhodnúť o ochrane základných práv dotknutej osoby v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy. Posudzovanie napadnutých opatrení je podľa názoru Ústavného súdu aj z hľadiska kritérií prípustnosti a primeranosti zásahu do základných ľudských práv v kompetencii príslušného súdu v konaní podľa Správneho súdneho poriadku. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal posúdením charakteru porušenia žalobcu vo vzťahu k výkonu práce učiteľa, kde vychádzal napr. z Etického kódexu pedagogického zamestnanca. S ohľadom na uvedené dospel k záveru, že k povinnostiam učiteľa patrí aj rešpektovanie platného právneho poriadku Slovenskej republiky. Učiteľ nie je oprávnený prebrať na seba právomoc zákonodarného orgánu a posudzovať platné právne predpisy a ich zákonnosť. Je preto neakceptovateľné také správanie a vystupovanie učiteľa, ktorý opakovane a úmyselne porušuje právne povinnosti ustanovené opatreniami Úradu verejného zdravotníctva. Všetky žalobcom spochybňované opatrenia boli vydané v súlade s čl. 123 Ústavy SR na základe zákonného splnomocnenia uvedeného v § 48 zákona o ochrane verejného zdravia. Ich vydaním sa stali platnou súčasťou právneho poriadku SR, ktorou zostali do okamihu, kým neboli zrušené, resp. kým na to určená autorita nevyhlásila ich nesúlad s inými súčasťami právneho poriadku. Je prirodzené, že každá jedna osoba môže mať pochybnosti o zákonnosti alebo ústavnosti podzákonného právneho aktu, avšak to nezabavuje túto osobu konať v súlade s týmito právnymi aktami. Zároveň z vykonaného dokazovania nevyplývalo, žeby žalobca napadol vyššie uvedené opatrenia Úradu verejného zdravotníctva niektorým zo zákonom predpokladaných postupov. Žalobca si sám vnútorne vyhodnotil nezákonnosť týchto opatrení a prestal sa nimi riadiť, čo je však absolútne neakceptovateľný postoj. To však neznamená, že každé porušenie povinnosti učiteľa by bolo automaticky možné považovať za dôvod na skončenie jeho pracovného pomeru. V danom prípade však opakované porušenia pracovnej disciplíny dosiahli potrebnú intenzitu, ktorá takýto dôvod na rozviazanie jeho pracovného pomeru založila. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru o platnosti výpovede, a preto žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

7. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu, a to tak, že plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100%.

8. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie H. G. X., namietajúc, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. V prvom rade namietala nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko mala za to, že súdy prvej inštancie a druhej inštancie ohli právo keď neuviedli právnu zástupkyňu žalobcu v záhlaví napadnutých rozhodnutí. Súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, keď v záhlaví napadnutého rozsudku neoznačil právnu zástupkyňu žalobcu H. G. X.. Uviedla, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie mala na základe Uznesenia Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „SAK“) zo dňa XX.XX.XXXX pozastavený výkon advokácie, a od XX.XX.XXXX nemohla poskytovať právne služby. Na základe rozhodnutia I. disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie SAK zo dňa XX.XX.XXXX sp. zn. DS I.XX/XXXX:XXXX/XXXX bola ku dňu XX.XX.XXXX vyčiarknutá zo zoznamu advokátov, pričom rozhodnutie SAK-u, ktorým jej bol pozastavený výkon advokácie jej nebolo nikdy doručené, a to ani prostredníctvom fikcie o doručení. Uviedla, že zásielka spolu s jej obsahom označená ako „Rozh. P SAK XX/X/XXXX“ bola vrátená komore, bez toho aby bol na nej uvedený údaj o dôvode nedodania do vlastných rúk v zmysle ust. § 34 ods. 1 a ods. 3 Zákona o poštových službách. Mala za to, že šlo o nesprávny postup poštového podniku pri doručovaní doručovania, ktorý nezaložil fikciu doručenia. Ďalej namietala, že rozhodnutie disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie SAK, sp zn. DS. I-XX/XXXX:XXXX/XXXX zo 12.09.2022 nie je právnym titulom vyčiarknutia advokáta zo zoznamu advokátov a zániku oprávnenia na výkon advokácie. Takýmto rozhodnutím je až uznesenie Predsedníctva SAK podľa ust. § 7 ods. 1 písm. e) v spojení s ust. § 56 ods. 2 písm. e) Zákona o advokácii. Uviedla, že analogicky možno použiť ust. § 18 ods. 1 písm. c) ods. 4 v spojení s ust. § 117 ods. 5 zákona č. 385/200 Z.z. Na základe uvedených skutočností mala az to, že uznesenie Predsedníctva SAK o jej vyčiarknutí zo zoznamu advokátov nebolo vydané. Ďalej uviedla, že SAK

oznámením zo dňa XX.XX.XXXX poskytla na žiadosť súdu nepravdivú informáciu o tom, že menovaná mala pozastavený výkon advokácie s účinnosťou od XX.XX.XXXX. Súd prvej inštancie tak konal v rozpore s ust. § 193 CSP keď nevykonal dôkaz o opaku pravdivosti pečiatky právoplatnosti na spomínanom uznesení v zmysle ust. § 205 CSP. Opakovane namietala, že súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd sa v rámci rozhodnutí vydaných v priebehu prvoinštančného konania nezaoberali nedostatkom doručenia uznesenia predsedníctva SAK, ktorým došlo k pozastaveniu výkonu advokácie H. X., keď neposúdili právoplatnosť rozhodnutia a správnosť údajov na pečiatke právoplatnosti. Súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd opakované námietky žalobcu a jeho zástupkyne týkajúce sa doručenia spomínaného rozhodnutia a žiadosti posúdenia správnosti údajov na pečiatke právoplatnosti odignorovali. V nadväznosti na uvedené poukázal na to, že Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 3CoPr/1/2023-324 zo dňa 23.08.2023 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 12Cpr/5/2021-273 zo dňa 16.03.2023, pričom v závere uviedol, že z dôvodu pozastavenia výkonu advokácie, nie je možné právne zastúpenie žalobcu H. X. považovať za právne zastúpenie, ale za zastúpenie v zmysle ust. § 89 a nasl. CSP. Opätovne však požiadavku žalobcu a H. X. o preskúmanie nedostatku doručenia a správnosti údajov na pečiatke právoplatnosti súd odignoroval. Následne súd prvej inštancie uznesením č.k. 9Cpr/4/2023-333 všeobecné zastúpenie H. X. nepripustil. Vzhľadom na uvedené mala za to, že sudcovia úmyselne, vyhýbajúc sa materiálnej pravde o nedostatku doručenia a právoplatnosti rozhodnutia o pozastavení výkonu advokácie, vytvorili fikciu o pozastavení výkonu advokácie, a taktiež aj fikciu o vyčiarknutí zo zoznamu advokátov titulom disciplinárneho rozhodnutia. Uviedla, že uznesenie predsedníctva SAK sp. zn. 51/2/2021 nebolo advokátke doručené do vlastných rpk, a to ani fikciou doručenia, keďže zásielka s jej obsahom bola komore vrátená bez uvedenia dôvodu jej nedodania podľa ust. § 34 ods. 1 a ods. 3 Zákona o poštových službách. Išlo nesprávny postup poštového podniku, ktorý s poukazom na nález ÚS SR II. 148/2018 nezaložil fikciu doručenia. Mala za to, že súd je v otázke statusu advokáta, ako aj v otázke zániku spoločnosti advokáta viazaný právoplatným rozhodnutím Predsedníctva SAK-u v zmysle ust. § 7 a § 8 Zákona o advokácii. V tejto súvislosti poukázala na nesprávny postup súdu prvej inštancie, ktorý mal podľa nej zabezpečiť v zmysle ust. § 193 CSP do spisu príslušné rozhodnutie, a v prípade pochybností o jeho doručení a tým pochybností o jeho právoplatnosti vykonať s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 VCdo 6/2019 podľa ust. § 205 CSP dôkaz opaku. Konanie súdu považovala za odraz osobnej nevraživosti voči nej ako advokátke, čo nemalo so súdnym konaním nič spoločné. Napokon, ak mali sudy podozrenie o tom, že je tu skutočnosť ktorá jej bráni v konaní vystupovať ako právny zástupca z dôvodu nedostatku oprávnenia na výkon advokácie, mali takéto konanie oznámiť príslušným orgánom. Vo vzťahu k veci samej uviedla, že opatrenia Úradu verejného zdravotníctva SR nie sú právnymi predpismi, čo vyplýva aj z Uznesenie súdu SR sp. zn. II. ÚS 411/2020. Jedná sa o hybridné správne akty, ktoré nie sú právnou normou a nemôžu byť všeobecne záväzným právnym predpisom. Ďalej namietala, že v Zbierke zákonov Slovenskej republiky sa nenachádza zákon, ktorým by bola uložená povinnosť prekrytia horných dýchacích ciest. Mala za to, že sudcovia prihliadali na porušenie podzákonného aktu, neberúc do úvahy, že nebola porušená povinnosť uložená zákonom, a teda ohýbali právo, čím zasiahli do základného práva jednotlivca podľa čl. 35 ods. 3 Ústavy SR. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhla, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že rozhodne, že výpoveď žalovaného je neplatná. Zároveň navrhla vykonať opravu chyby v písaní a doplnenie rozsudku v časti označenia právnej zástupkyne žalobcu.

9. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol že odvolanie bolo podané neoprávnenou osobou. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle ust. § 386 písm. b) odvolanie podané H. X. odmietol, nakoľko táto nie je zástupcom žalobcu v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku. Taktiež uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, pričom sa stotožnil so závermi súdu obsiahnutými v napadnutom rozhodnutí.

10. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie podané H. G. X. je potrebné v zmysle ust. § 386 písm. b) CSP odmietnuť.

12. Podľa ust. § 355 ods. 1 CSP, proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

13. Podľa ust. § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

14. Podľa ust. § 386 CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak

- a) bolo podané oneskorene,
- b) bolo podané neoprávnenou osobou,
- c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo
- d) nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

15. So zreteľom na obsah podaného odvolania mal odvolací súd za preukázané, že bývala advokátka H. G. X., reg. č. advokáta XXX, bola s účinnosťou od XX.XX.XXXX vyčiarknutá zo zoznamu advokátov, vedeného Slovenskou advokátskou komorou (SAK). Uvedené vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.03.2024 sp. zn. 6Svk 41/2022.

16. Žalobca podanou žalobou o neplatnosť výpovede realizoval svoje právo na súdnu ochranu, garantované mu jednak čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ustanoveniami Zákonníka práce, a tiež aj čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na uplatnenie svojich práv si žalobca zvolil podľa plnomocenstva (č.l. 38) zástupcu H.. G. X.. Plnomocenstvo žalobca podpísal dňa XX.XX.XXXX. V konaní pred súdom prvej inštancie, ako to vyplýva z obsahu vyjadrení predložených stranami sporu v priebehu prvoinštančného konania, je zrejmé, že žalovaný opakovane namietal tú skutočnosť, že žaloba nebola podaná oprávnenou osobou, nakoľko táto bola podaná zástupkyňou žalobcu, ktorej bol rozhodnutím predsedníctva SAK pozastavený výkon advokácie. O uvedenom svedčí aj vyjadrenie SAK zo dňa XX.XX.XXXX (č.l. 104), kde na dožiadanie konajúceho sudcu poskytlo predsedníctvo SAK odpoveď, že H.. G. X. mala s účinnosťou od XX.XX.XXXX pozastavený výkon advokácie podľa ust. § 8 ods. 3 Zákona o advokácii. Námietky žalovaného o tom, že žaloba nebola podaná oprávnenou osobou, a teda nebola podaná v zákonnej lehote, a že nemožno na zastupovanie žalobcu prihladať súd prvej inštancie vyhodnotil v rozsudku č.k. 12Cpr/2021-173 zo dňa 16.06.2022 ako nedôvodné. Na základe podaného odvolania žalovaným, Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 3CoPr/4/2022-237 zo dňa 10. januára 2023 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. V bode 20. rozhodnutia odvolací súd vyjadril právny názor, že v prejednávanej veci bolo podstatné, že žaloba bola podaná žalobcom, prostredníctvom H.. X. (nie advokátkou), ktorá v tom čase, ako to vyšlo v prvoinštančnom konaní najavo, mala pozastavený výkon advokácie. Žaloba trpela podľa odvolacieho súdu odstrániteľnou vadou, a preto vyzval súd prvej inštancie na odstránenie uvedeného nedostatku. Súd prvej inštancie v intenciách odvolacieho súdu považujúc žalobu za neúplnú podľa ust. § 129 CSP v spojení s ust. § 127 ods. 1 CSP, vyzval žalobcu na doplnenie žaloby uznesením č.k. 12Cpr/5/2021-243 zo dňa 20.01.2023 a žalobca svoje podanie v sudcovskej lehote nedoplnil. Preto súd prvej inštancie uznesením z 16.03.2023 č. k. 12Cpr/5/2021-273 podanie odmietol. Odvolací súd na odvolanie žalobcu rozhodnutím zo dňa 23.08.2023 č.k. 3CoPr/1/2023-324 uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie, pričom v bode 17. riešil otázku, ako sa v ďalšom konaní súd prvej inštancie vysporiada s možnosťou nahliadania na H. G. X. ako na všeobecného zástupcu v zmysle ust. § 89 ods. 1 CSP s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7SvK/23/2022 zo dňa 24.08.2022.

17. Uznesením č.k. 9Cpr/4/2023-333 zo dňa 22.11.2023 súd prvej inštancie rozhodol tak, že zastupovanie žalobcu H.. G. X. v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 9Cpr/4/2023 nepripúšťa. Rozhodnutie odôvodnil zistením, že v súdnom spise s o.i. nachádza aj rozhodnutie SAK o vyškrtnutí H.. G. X. zo zoznamu advokátov, z ktorého vyplynulo, že táto sa aj napriek pozastaveniu výkonu advokácie ďalej správala ako advokátka, čo bolo podľa súdu prvej inštancie, neprípustné. Keďže H.. X. nie je advokátkou a jej konanie javí znaky pokútnictva, súd rozhodol o jej neprípustnosti zastupovať žalobcu v konaní. Uvedené uznesenie bolo doručené H.. G. X. XX.XX.XXXX, žalobcovi dňa XX.XX.XXXX a nadobudlo právoplatnosť XX.XX.XXXX. Následne rozsudkom zo dňa XX.XX.XXXX č. k. 9Cpr/4/2023-355 súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

18. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, ako aj z predloženého súdneho spisu mal odvolací súd za to, že v prvom rade bolo potrebné vyriešiť otázku splnenia procesných podmienok a prípustnosti odvolania.

19. V zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR zakotvujúceho základné právo a súdnu ochranu, boli prijaté procesnoprávne predpisy, ktoré podrobnejšie upravili postup súdov a zúčastnených subjektov na

civilnom súdnom konaní. Právo na súdnu ochranu v sebe implementuje nielen prístup k súdu, ale za podmienok ustanovených zákonom, aj prístup k opravným prostriedkom. Zákonodarca vymedzil pre civilné sporové konanie základné pravidlo, v zmysle ktorého ten, komu bola rozhodnutím súdu spôsobená ujma, má právo na riadne opravné konanie, ktoré je iniciované podaním odvolania ako riadneho opravného prostriedku. Toto oprávnenie však neplatí bezvýhradne a zákon podmieňuje vykonanie odvolacieho konania naplnením tzv. procesných podmienok prípustnosti odvolania. V zmysle uvedeného je odvolací súd oprávnený a povinný skúmať, či podané odvolanie spĺňa všetky procesné podmienky jeho prípustnosti, a to ešte v štádiu pred meritórnym posudzovaním jeho dôvodnosti. V ust. § 386 CSP sú vymedzené podmienky prípustnosti odvolania, pričom ak jedna z týchto podmienok nie je splnená, odvolací súd uznesením rozhodne o odmietnutí odvolania bez jeho vecného prejednanja a preskúmania správnosti napadnutého rozhodnutia.

20. Prvé dve podmienky majú povahu objektívnu, kým ďalšie dve (zachovanie lehoty na podanie odvolania a podanie odvolania oprávnenou osobou) sú subjektívnymi podmienkami prípustnosti odvolania. Následkom absencie naplnenia niektorej z procesných podmienok prípustnosti odvolania je jeho odmietnutie. Subjektívna procesná legitímácia odvolateľa vyplýva z ust. § 359 až 361 CSP. Osobou oprávnenou podať odvolanie je v prvom rade tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Zároveň Civilný sporový poriadok upravuje procesné situácie, kedy dôjde k podaniu odvolania kde je na strane odvolateľa procesné spoločenstvo. Podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného, pričom sa vychádza z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že takáto ujma sporovej strane nevznikla, odvolanie odmietne.

21. Pokiaľ ide o námietky H. X. týkajúcej sa nedoručenia rozhodnutí predsedníctva SAK, t.j. uznesenia o pozastavení výkonu advokácie zo dňa XX.XX.XXXX sp. zn. 51/2/2021, ako aj námietok o nevydaní uznesenia o vyčiarknutí H.. G. X. zo zoznamu advokátov a námietok o nulite a neúčinnosti jednotlivých rozhodnutí, tieto odvolací súd považuje za irelevantné. Posudzovanie zákonnosti týchto rozhodnutí nie je v právomoci súdu konajúceho o podanom odvolaní.

22. Ako to bolo načrtnuté vyššie, odvolací súd nie je oprávnený v tomto konaní preskúmať jednotlivé rozhodnutia Slovenskej advokátskej komory o pozastavení výkonu advokácie či o uložení disciplinárneho opatrenia. Tieto postupy a správne akty môžu byť (resp. boli) predmetom prieskumu iniciovaného samotnou H.. X. na príslušnom správnom súde (viď napr. uznesenie NS SR zo dňa 27.03.2024 sp. zn. 6Svk/41/2024). K námietkam obsiahnutým v podanom odvolaní, odvolací súd, bez toho, aby akokoľvek zasahoval do prípadného vyššie spomínaného súdneho prieskumu, uvádza, že H.. X. svoju argumentáciu o nulite jednotlivých rozhodnutí opiera o argumentáciu o neúčinnom doručení, resp., že nemohla nastať fikcia doručenia. H.. X. namietala, že rozhodnutie o pozastavení výkonu advokácie uznesením predsedníctva SAK č. XX/X/XXXX jej nebolo nikdy doručené, a to ani na základe fikcie posledným dňom úložnej lehoty. H.. X. tvrdí, že dôvodom nenastúpenia fikcie je absencia vyznačenia dôvodu nedoručenia na vrátenej obálke. Odvolací súd na okraj uvedeného dodáva, že fikcia doručenia nenastáva na základe toho, či je dôvod poznačený na obálke, ale plynie z faktu, že došlo k neprevzatíu zásielky v úložnej lehote.

23. Tvrdenia H. X. o tom, že predmetné rozhodnutia sú neúčinné a že rozhodnutie o jej vyčiarknutí zo Slovenskej advokátskej komory nebolo nikdy vydané, sa nejavia byť relevantnými, nakoľko tieto boli vydané. Táto skutočnosť vyplýva z príloh priložených ku vyjadreniam v priebehu prvoinštančného konania.

24. Odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že H.. X. vo viacerých konaniach pred správnymi súdmi vystupovala ako právna zástupkyňa sťažovateľov v konaní o kasačnej sťažnosti. Plnomocenstvo, a rovnako aj splnenie procesných podmienok v konaní pred kasačným súdom v podobe povinného právneho zastúpenia bolo o.i. predmetom prieskumu v konaní vedenom na Najvyššom správnom súde SR sp. zn. 6Svk/41/2022 a v konaní sp. zn. 5Stk/8/2023. V oboch prípadoch kasačný súd sťažnosť sťažovateľa spísanú H.. X. ako právnu zástupkyňou sťažovateľov v oboch konaniach odmietol. K uvedenému odvolací súd dodáva, že z jednotlivých konaní bolo zrejmé, že H.. X. namietala obdobnou argumentáciou, že rozhodnutie predsedníctva SAK o pozastavení výkonu advokácie jej neboli doručené, pretože na obálke, ktorá sa ako nedoručená vrátila Slovenskej advokátskej komore, nebolo uvedené z akého dôvodu sa vrátila. Tvrdila, že nedošlo k doručeniu na základe fikcie podľa ust. § 25 ods.

2 Advokátskeho poriadku. Zo systému sledovania zásielok predloženého žalovaným vo vyjadrení zo dňa XX.XX.XXXX (čl. 212 a nasl.) vyplýva, že zásielka s podacím číslom „K určená do vlastných rúk bola uložená na pošte X. X dňa XX.X.XXXX a bola ako neprevzatá v odbernej lehote odoslaná späť XX.XX.XXXX a vrátená dňa XX.XX.XXXX. H.. X. tvrdila, že dôvodom nenastúpenia fikcie je absencia vyznačenia dôvodu nedoručenia na vrátenej obálke. S touto argumentáciou sa vyrovnal aj Najvyšší správny súd SR v spomínanom konaní pod sp. zn. 6Svk/41/2022 zo dňa 27.03.2024 v bode 21. rozhodnutia.

25. Odvolací súd na záver zdôrazňuje, že rozhodnutie predsedníctva SAK vyvolalo príslušný právny účinok, čo sa odrazilo aj v postupe Slovenskej advokátskej komory pri vedení zoznamu advokátov. Ako to vyplývalo z podania žalobcu zo dňa 09.11.2021 na Krajskom súde Bratislava sa malo viesť konanie o zrušenie rozhodnutí predsedníctva SAK, avšak z obsahu súdneho spisu nie je zjavné, či toto konanie skutočne začalo a ako skončilo, nakoľko v prvoinštančnom konaní neboli predložené dôkazy o prijatí návrhu na začatie takéhoto konania.

26. Poskytovanie právnych služieb je podstatou a zmyslom advokácie. Pozastavenie výkonu advokácie má za účinok okrem iného to, že advokát nie je oprávnený poskytovať právne služby podľa tohto zákona (§ 9 ods. 1 písm. a/ zákona o advokácii), pričom podľa § 1 ods. 2 zákona o advokácii výkon advokácie je zastupovanie klientov v konaní pred súdmi, orgánmi verejnej moci a inými právnymi subjektmi, obhajoba v trestnom konaní, poskytovanie právnych rád, spisovanie listín o právnych úkonoch, spracúvanie právnych rozborov, správa majetku klientov a ďalšie formy právneho poradenstva a právnej pomoci, ak sa vykonáva sústavne a za odmenu (ďalej len „právne služby“). Preto aj ustanovenia § 90 a nasl. CSP je potrebné vykladať v súlade so zákonom o advokácii. V predmetnom prípade bolo zistené, že na základe uznesenia predsedníctva SAK mala H.. X. pozastavený výkon advokácie, pričom rozhodnutím disciplinárnej komisie bola vyčiarknutá o zoznamu advokátov vedeným SAK-om. Advokát s pozastaveným výkonom advokácie tak nie je osobou spôsobilou na zastupovanie osôb v zmysle ust. § 90 a nasl. CSP v konaní pred súdmi. Tento záver podporuje aj výpočet dôvodov pozastavenia výkonu advokácie v § 8 Zákona o advokácii, z ktorých prevažná časť má charakter spochybnenia riadneho výkonu advokácie, teda by mohlo dôjsť k ohrozeniu práv klientov a zníženiu zákonom predpokladaného odborného a etického štandardu v konaniach s povinným zastúpením advokátom. S tým potom súvisí napríklad aj zánik povinnosti takéhoto advokáta uzavrieť poistenie zodpovednosti za škodu.

27. Zároveň je potrebné uviesť, že okolnosti doručovania a účinkov rozhodnutia o pozastavení výkonu advokácie si odvolací súd v tomto konaní posúdil iba na účel zistenia, či bol žalobca zastúpený osobou oprávnenou poskytovať právne služby, teda činným advokátom, teda či bolo odvolanie podané oprávnenou osobou, tak ako to vyžaduje ust. § 389 CSP, a teda, či bolo splnené procesné podmienky prípustnosti odvolania; neprejudikuje sa tým výsledok prípadného súdneho prieskumu samotného rozhodnutia o pozastavení.

28. V neposlednom rade, odvolací súd poukazuje na právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie č.k. 9Cpr/4/2023-333 zo dňa 22.11.2023, ktorým súd rozhodol o nepripustení zastupovania žalobcu H. G. X. v predmetnom konaní. Uznesenie bolo žalobcovi, a rovnako aj H.. X. doručované, nadobudlo právoplatnosť dňa XX.XX.XXXX a vykonateľnosť dňa XX.XX.XXXX. Teda žalobca o neprípustnosti jeho zastupovania H.. X. vedel. Rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 19.02.2024 č. k. 9Cpr/4/2023-355 mu bol listinne doručený XX.XX.XXXX a žalobca odvolanie proti rozsudku v zákonom stanovenej lehote nepodal. Odvolanie podala H. X. ktorá nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania.

29. Vzhľadom na to, že súdom prvej inštancie bolo zistené, že H.. X., ako to vyplývalo z rozhodnutia I. disciplinárneho senátu sp. zn. D. (č.l. 283), v čase rozhodnutia predsedníctva SAK prebrala právne zastúpenie viacerých klientov a vystupovala vo viacerých súdnych konaniach, a teda naďalej vystupovala ako advokátka, bolo takéto konanie potrebné považovať za neakceptovateľné. Z obsahu tohto rozhodnutia je zjavné, že sa jedná o skutkovo odlišné prípady a rôznych účastníkov konania, a preto bolo takéto konanie, ako to súd správne vyhodnotil, potrebné považovať za nekalé, ktoré napĺňa znaky pokútnictva.

30. Z uvedeného nepochybné vyplýva, že žalobca mal vedomosť o tom, že zastupovanie H.. X. je pochybné, nakoľko aj v priebehu prvoinštančného konania bol súdom na základe výzvy (č.l. 107)

dopytovaný, či vzhľadom na obsah podania SAK, ktorým bol oznámený pozastavený výkon advokácie H.. X., nezamýšľala si zvoliť iného právneho zástupcu. O nezrovnalostiach týkajúcich sa pochybností o právnom zastúpení H.. X., o nedostatku tejto procesnej podmienky mal žalobca vedomosť a odvolanie voči zamietavému rozsudku v zákonom stanovenej lehote nepodal aj napriek právoplatnému uzneseniu súdu o nepripustení zastupovania H.. G. X..

31. Za tejto situácie je potrebné konštatovať, že H.. G. X., nie je zástupcom žalobcu v danom konaní, nie je stranou tohto sporu, ani intervenientom, preto bolo potrebné ňou podané odvolanie odmietnuť, postupom podľa § 386 písm. b) CSP.

32. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, tak že úspešnému žalovanému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).